

ekomst be-
zijn eigen
Theosofen.
Theosofie is
van oude

het Am-
dagen van
Sabbatisten,
Apostolische

al gereed,
opgebeven,
seld nemen

Science
e christe-
levr. M. B.
staan zonde
berusten op
een genees-
op aarde
Wie in ge-
delt genezen
ijk. De secte
dijg 600.000
ng berusten,

ie van den
in 1896, be-
sbeginnelsen,
daze wijze

reformeerde
te verslaan.
aan: „Aan-
reformeerde
ordt, dat zij
en uitmaken
staan, niet
i het wezen
die in het
schen.”

is beginselen
het genoemd
rden de uit-
eiten en het
liggen, daar-
lechts uitge-
et onderwijs
zijn in den

de feiten en
haar ook als

ginselen.
l niet duide-

ik ondersteld.
iereformeerde
len voor het
den genomen.
krijgt ze toch
aspekt.

usachen deze
t wegredene-

ik zijn alleen
te vijfde geen

iereformeerde
Nominalisten,
vat, als ware
Calvijn of bij
mbeginsel is
hting is juist
opvatting ge-
ging de actie
den hoogen
te belichaamd
en zijn geest-
ijk denken uit
ing niet altijd
aar klaarheid,
helder inzicht
van deze mo-
lenkbeginselen

Hier worden de Gereformeerde beginselen weer in een anderen zin genomen.

Hier zijn de Gereformeerde beginselen juist niet zulke, die uitgedrukt zijn in den vorm der gedachte en daarom eerst in den grondslag voor het onderwijs meerekenen.

Hier zijn de Gereformeerde beginselen zulke, die noch bij Calvijn noch bij eenigen Calvinist als bewust denkbeginsel zijn uitgesproken. Ze gaan boven hun persoonlijk denken uit. Ze leiden hen als motieven, maar Calvijn noch de Calvinisten waren allermint tot het formuleeren van hun denkbeginselen in staat.

Het zou niet te verwonderen zijn, indien het hier iemand een beetje begon te duizelen.

Gereformeerde beginselen moeten geformuleerde denkbeginselen zijn en ze zijn het in het Calvinisme toch niet.

Hoe laat zich dat met elkander rijmen?

De Bethlehemiët.

Onder de bewijzen, dat de Schrift zelf stammen en richtingen naar personen noemt en dat het derhalve niet onschrijftelijk mag worden geacht den naam „Calvinisten” te gebruiken, werden naast Rechabieten, Kalebieten, Moabieten enz. enz. ook de Bethlehemiëten opgenomen.

Hoe de Bethlehemiët hier verzeild raakte, kan ik niet verklaren.

Bethlehem is een plaatsnaam.

Het zal wel niet te veel verondersteld zijn, dat de Bethlehemiët hier de Benjaminiet heeft verdronken.

Misbruik van bijbelteksten.

Het viel ons op, dat in den laatste tijd in vergaderingen, ook in die van stad en land, weer zulk een schromelijk misbruik wordt gemaakt van bijbelteksten.

Het schijnt, alsof er bepaalde tijden zijn, waarop zoo'n vloedgolf komt opzetten.

Want men kan wel zeggen, dat b.v. in de Kamer de betreurenswaardige wijze, waarop de heer Kersten optreedt, den heer Schaper ertoe verleide om te trachten hem met diens eigen wapenen, n.l. bijbelteksten te bestrijden, die hij dan een verkeerd zin gaf.

Maar dit is niet een op zichzelf staand geval.

POPULAIR-WETEN - SCHADDELUKE SCHETSEN

Iets over Christus en de „verdringing” van Judas!

Onlangs is in ons blad gesproken over de psychologie van Freud e.s. Daarbij kwam ook tersprake de kwestie der „verdringing”.

Wie daarvan een bijbelsch voorbeeld zoekt, denke aan Judas. Wat wij onlangs over de school van Freud opmerkten, willen wij aan Judas in zijn verhouding tot Christus nog even illustreren.

Men kan immers de menschelijke ziel van Judas Iskariot slechts verstaan, als men o.m. doet uitkomen, dat in Judas' voorgaand leven, veel duistere begeerten en driften met geweld waren achteruit gedrongen en ten onder waren gehouden.

Dit was een gevolg geweest van de tijdelijke aanraking van zijn consciëntie door Jezus Christus, zooals deze voor Judas' waarneming geweest was. Aanvankelijk had de „figuur” van Jezus bij Judas zeer sterke bewondering afgedwongen. Jezus had hem ook een wel haast doodelijke pijn gedaan, toen Hij hem overmeesterde. Maar het gevolg was telkens weer geweest, dat Judas zich, met zijn gaven en talenten, met zijn sterke aspiraties en hartstochten, had kunnen overgeven in een zachte bedwelming aan dezen nieuwen Meester, die alles scheen te weten, en alles te vermogen. Waarlijk, het was een mooie, een spannende, een „vrome” periode geweest in Judas' leven.

Niettemin — het was met Judas niet in orde gekomen.

En het was tusschen Jezus en Judas principiëel ook niet in orde gekomen.

Aan Judas ontbrak één ding, en dat was nu juist dat ééne ding, waar het op aankomt, hem ontbrak de wedergeboorte.

Dus ontbrak hem eigenlijk nog alles.

Ja, Judas had een „vrome” periode gehad, toen hem Jezus ontmoette. Hij had zijn booze begeerten en driften, ook zijn drift van geldgierigheid, kunnen verdringen: Jezus imponeerde ook zo!

En toch —

En toch —

Ach, het was bij Judas wel gekomen tot een verdringen van zijn booze driften, van zijn geldgierig bestaan, van zijn eigen handhavingswil, —

Pas nog moet iemand in den Amsterdamschen gemeenteraad naar aanleiding van het feit, dat een zijner medeleden van opinie veranderd was, gezegd hebben: „er is meer blijdschap in den hemel over één bekeerling, dan over allerlei menschen van gelijke richting, die er binnenkomen”.

Natuurlijk is dat niets minder dan profanie.

Het dient hun, die zich daaraan schuldig maken, aan het verstand te worden gebracht, hoezeer zij ons, die de Schrift liefhebben als het Woord van God, daarmee kwetsen.

Misschien heeft het nog het beste resultaat, wanneer hun dit vertrouwelijk onder het oog wordt gebracht.

En anders mag openlijk protest niet achterwege blijven.

HEPT.

ZENDING EN EVANGELISATIE

Door de plaatselijke Kerk.

Met het goede Gereformeerde kerkbegrip hangt samen, dat allerlei arbeid uitgaat van de plaatselijke Kerk. Alles, wat het eigen kerkelijke leven aanbelangt. En daarvoor valt ook b.v. de Zending. De verzorging van de Emeriti en van predikantsweduwen en wezen. En, iets, waarop ik ditmaal bijzonder wilde wijzen, dat raakt ook den arbeid der Evangelisatie.

Op Evangelisatie-Congressen en Synodes is herhaaldelijk uitgesproken, dat de Evangelisatie behoort uit te gaan van de geïnstitueerde plaatselijke Kerk.

De arbeid onder hen, die van het Evangelie zijn vervreemd, en nu moeten worden terug geroepen tot den God der vaderen, is roeping van het instituut der Kerk. Dus niet in de eerste plaats van een groep particuliere geloovigen, maar van de Kerk. En ook niet van de Kerken in het algemeen. Maar in een bepaalde stad of dorp heeft de Kerk daar ter plaatse de roeping, het Evangelie te brengen aan hen, die daarvan vervreemd zijn. Roeping der plaatselijke Kerk.

Dat wordt thans wel over het algemeen helder ingezien.

Maar daaruit vloeien allerlei gevolgen voort. Ook dit, dat de kosten voor dien arbeid moeten worden gedragen door die Kerk zelf. Dit is niet moeilijk in te zien. Die uitgaven behooren tot de kosten van haar eigen huishouding. En daarom behoort ze die kosten zelf te dra-

doch, doch — dit alles was in hem niet gebroken.

Nee, het was in Judas niet gebroken.

De oude mensch was in Judas wel verdronken. Maar hij was niet gekruisigd, gedood, begraven. Al wat in Judas vleeschelijk was, en slecht, en uit den ouden wortel der zonde, het was op zij geworpen, maar het was niet vernietigd; het was niet eens in beginsel overwonnen. Aan Judas ontbrak één ding, maar dat eene was juist het noodige; hem ontbrak de wedergeboorte.

Want wedergeboorte en verdringing zijn twee.

Wie het kwaad verdringt, laat in zijn zielehuis het leelijke en het mooie, het kwade en het goede, wel onderling van plaats veranderen; hij laat het kwaad naar den kelder verhuizen, en haalt de betere aspiraties naar boven toe, naar den zolder; maar... dat „betere” is geen geestelijk goed, doch slechts een natuurlijke zielelel; vrucht van gemeene gratie, doch niet van bekeering uit den wederbarenden Geest... En — dat kwaad, die zonde, ze blijft in het huis van zijn ziel wonen. De „verdringing” laat het kwaad in onze zielewoning wel van kamer verhuizen (van de bovenverdieping naar de onderverdieping), — maar ze drijft het kwaad niet het huis uit, en doodt het ook niet.

Maar de wedergeboorte?

Zij is heel anders!

Zij is een werk van God, een gave van genade, die het kwaad in ons niet verplaatst van de eene zielekamer naar de andere, of van het bovenbewustzijn naar het onderbewustzijn, of van den „zolder” naar den „kelder” in ons zielehuis; want de wedergeboorte uit den Geest doet méér, doet iets anders. Zij BREEKT het kwaad in BEGINSEL, naar den wortel, radicaal. Zij overwint het kwade door het goede. Zij neemt den dood wég dóór het leven.

En zóó is de wedergeboorte een ingang van Jezus Christus, door Zijn Geest, in onze persoonlijkheid om door een nieuw leven, dat immers Zijn leven is, den dood in ons te overwinnen en te verbreken.

Niet, dat dit proces van bekeering uit wedergeboorte dadelijk voltooid is.

Want wij weten en belijden, dat, ook na de wedergeboorte, in den mensch overblijft de strijd van den ouden mensch tegen den nieuwen mensch, en het begeeren van dien nieuwen mensch tegen den ouden mensch.

gen, en zelf de middelen te zoeken en te vinden, om in de financieele regeling voorziening te treffen.

En als dan die Kerk niet bij machte is, al de kosten te dragen en al de gelden zelf bijeen te brengen, die deze arbeid met zich brengt, wat dan?

Dat de kosten de draagkracht van een bepaalde Kerk te boven blijken te gaan, komt nogal eens voor. Een Kerk kan zich plotseling, door bijzondere omstandigheden geplaatst zien voor een taak, die ook in financieel opzicht ver boven haar krachten gaat.

Denk b.v. aan de Zuiderzee-werken. Daardoor zijn enkele kleine Kerken voor arbeid geplaatst, die ze zelf bij lange niet kunnen bekostigen. En dan is het duidelijk, dat de helpende hand moet worden geboden. Maar hoe?

Het komt me voor, dat op dit punt der praktijk nog niet voldoende helderheid is en eenstemmigheid heerscht. De praktijk wijst uit, dat nog dikwijls wegen worden ingeslagen, die minder juist zijn te achten. Hier is nog te veel onhelderheid.

In het algemeen zijn er twee wegen in te slaan. De plaatselijke Kerk of haar Evangelisatie-Commissie kan overal in den lande om steun aankloppen. Door circulaire, advertenties, colporteurs, enz. Om zoo te trachten, de benodigde gelden bij elkaar te brengen.

Voor wat den arbeid bij de Zuiderzee-werken betreft, is het iets anders gegaan, gelijk bekend mag worden verondersteld. Maar in wat ik nu schrijf en met dit artikel bedoel, heb ik het oog in het geheel niet op dien arbeid van het Zuiderzee-Comité. Daarover is eerder gesproken en geschreven, zoodat ik daarover niet schrijf. Ik bedoel in het algemeen te signaleren een manier van werken, die verschillende plaatselijke Kerken voor haar Evangelisatie-arbeid volgen: bijdragen vragen van verschillende particulieren, corporaties, Kerken, door het geheele land.

Zoo doet de Paulus-vereeniging. En de Straatprediking van Amsterdam. En het nu pas opgerichte Comité voor Gereformeerde Evangelisatie onder Schippers te Rotterdam, dat onder den naam: Comité G. E. O. S. te Rotterdam onder zeil is gegaan. Ook dit Comité heeft nu een circulaire verspreid, die in de pers is opgenomen en aan de Kerkeraden is toegezonden, met verzoek om steun.

Zulk een verzoek vindt aanstonds weerklank in ons hart. Nooit genoeg en nooit breed genoeg kan de arbeid der Evangelisatie worden ter hand genomen. Er mag geen kring, van God vervreemd, van het werk der Evangelisatie worden uitgesloten. Schippers, de vaak vergeeten en verwaarloosden, moeten ook worden behandeld. En te loven is, dat de samenwerkende Kerken van Rotterdam besloten, dien arbeid aan te vatten.

Maar de weg, dien het Comité inslaat, acht ik niet de meest gelukkige. Weer het vragen aan particulieren en Kerken in ons geheele land.

Daarom — wij weten dat wel — blijft er, ook na de wedergeboorte, en tijdens onze voortgaande bekeering, tot op zekere hoogte nog plaats over voor dat spel van „verdringing” van het lagere door het hogere, en van het hogere door het lagere. Er blijft ook na de wedergeboorte nog plaats over voor den ouden mensch, om den nieuwen tijdelijk, in beperkten zin, achteruit te persen, en naar beneden toe te werken; en evenzoo blijft er na wedergeboorte ook ruimte over voor den nieuwen mensch, om den ouden te overwinnen met zijn driften; en dan later komt de drift des ouden menschen toch weer om zich te laten gelden. Ach ja.

Alleen maar: wanneer zulk een zielsproces, en een dergelijke zielscomplicatie, zich in het zielehuis van den wedergeboren mensch voordoet, dan kan bij HEM toch nooit de nieuwe mensch door den ouden mensch voor altijd worden weggedrongen; want de zegepraal is zeker en gewis aan den nieuwen mensch, omdat Christus in hem overwint te allen dage.

Verdringing en bekeering uit wedergeboorte zijn, en blijven, twee.

Om naar Judas weer te keeren, wanneer een menschenziel, zooals de zijne, blijft staan buiten de wedergeboorte, en dus in dat huis van zijn ziel alleen maar dat „gereedschap”, dat meubilair is, dat opkomt uit de zonde, en van den Satan is gewaarmerkt, dan kan de Christus in zoo'n huis ook wel binnen komen, doch Hij komt daar dan binnen niet als Middelaar, maar als een menschenkind, dat wij eeren, interessant vinden, bewonderen en tot-op-zekere-hoogte ook wel willen gehoorzamen. Nee, Hij komt er niet binnen als de Middelaar, de Overwinnaar, de Levenswekker door den Heiligen Geest, die ons met Zich meeneemt in den dood, en ons daarna met Zich optrekt in de opstanding uit de dood.

En daarom zal bij zulk een mensch het proces van „achteruitdringen” BEPERKT BLIJVEN tot de innerlijke bewegingen, de zielkundige schommelingen, de „up and down's”, van den OUDEN MENSCH ZELF.

Wat van Christus Jezus in zulke zielen wordt gezien, dat is slechts de Christus-van-den-buiten-kant.

Zulk een hart laat zich niet van binnen doorzoeken en vernieuwen door Christus en Zijn Geest,